

«...Пильність комуністів необхідна на будьякій ділянці і в усякій обстановці». (З проекту зміненого Статуту партії).

— Я вам, шановний, довірив велику державну таємницю! А тепер дозвольте дізнатися, з ким маю честь розмовляти? У наш час, знаєте, доводиться бути пильним...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

П е р е ц ь

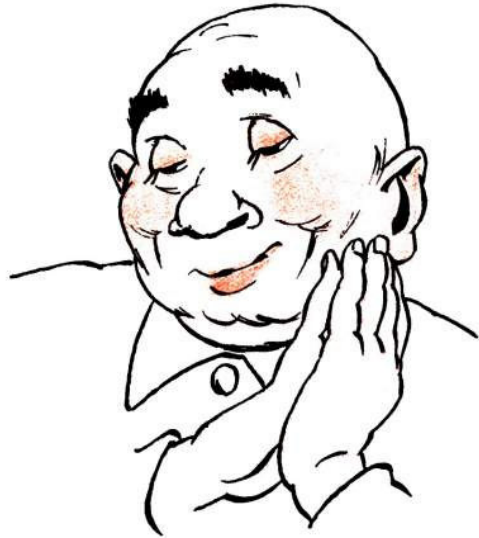
№ 19. КИЇВ, ЖОВТЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

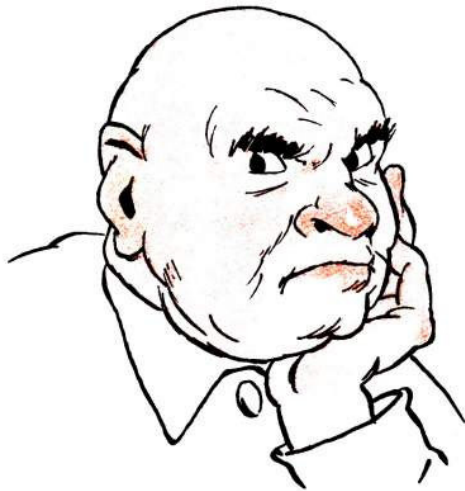
ЦІНА 1 КРБ.

«Член партії зобов'язаний... розвивати самокритику і критику». (З проекту зміненого Статуту партії).

ЗВАЖАЮЧИ НА ОСОБИ,
або
ІВАН ІВАНОВИЧ, КОЛИ ЙОГО КРИТИКУЄ

начальник...

рівний по службі...

підлеглий.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

У КУЩАХ ТОРГОВЕЛЬНИХ

Цей кущ розрісся й розвився в Лисичанську. Не ростуть на ньому ні рожі, ні колючки, бо до ботаніки він ніякого відношення не має. Йдеться про Верхнянський кущ магазинів «Змішторгу». Не можна сказати, що кущ цей взагалі не плодоносить. Коли його спробували трусонуть, — поспішали найнезгодніші плоди: недостачі, підчистки, підробки, дописки, надприродні усушки, утруски і тому подібне. Шархнула з куща в усі боки всіляка гидота: розтратники, казнокради і їх покровителі, які позивали собі там кубла.

І шум немалий учинився!

Задзвенчали телефони, затріщали друкарські машинки, заклацали рахівниці. А кругом — ревізори, ревізори, ревізори...

Ім в упор били батареї пляшок різного калібру — горілчаніх і пивних. Зрідка навіть бухали важкі пробки шампанського. Це розтратники оборонялися до останньої краплі пального, заливали ревізорам очі.

З'явилися перші жертви. Одним із перших захитався ревізор Ворошиловградського обласного управління місцевих торгів Швецов. Хміль його так контузив, що він ледве доповз до газового заводу, де й заліг надовго.

Допомагаючи руками своїм ногам, ганебно ретирувались до Києва і ревізори Головного Жаригін і Василенко.

І тільки дальнобійна ревізія, до якої не долітали ні бризки шампанського, ні бостонові відрізи, влучними пострілами накрила цей кущ.

Коли закінчилася ця баталія, підрахували втрати. Виявилися вони жахливими. Розтрати і недостачі по Лисичанському «Змішторгу» склали суму, яка сягає понад мільйон карбованців!

Дуже бундючною птицею сидів на Верхнянському кущі Замула, бухгалтер з тих, кого й на вороних не об'їдеш. Сидів він і обльовував торгові точки. Приймаючи звіти від магазинів, він каркав на завідувачів:

— У вас лишок товарів на 20 тисяч. Вас за це обскубуть. Але я вас не видам. Давайте виправимо лишки, згідно моїх даних, а різниці, зрозуміло, поділимо...

Так по черзі оплутувались полохливі завмаги, а Замула благоденствував, як сир у маслі. Одна брудна рука мила другу, ще бруднішу, щоб у звітах обом лишатись чистими.

Наклював цей Замула 216 тисяч карбованців.

А як обожнювали його деякі начальствующі птиці! Залітали на його кущ і директор Лисичанського «Змішторгу» Назаренко, і головбух Жданов і, навіть, заступник начальника Ворошиловградського обласного управління місцевих торгів т. Магода. По зав'язку наклювувались у теплій кумпанії.

Віжджаючи на курорт, директор Назаренко гаркнув пугачем. І понесли йому з кожної торгової точки — хто соломинку в лапках, хто пір'їнку в дзьобику. П'ять тисяч карбованців таким чином «пожертвували»!

У головбуха Жданова в шафі було виявлено «підшиті до справи», тобто приховані, інвентаризаційні відомості, які викривали розтратників, і не підшиті до справи порожні пляшки, які красномовно продемонстрували, що тут не займалися переливанням з порожнього в порожнє.

О, ні, тут займалися більш солідними справами! Коли у завідуючого універмагом № 2 Рустаєва виявили розтрату 25-ти тисяч карбованців, розтратника негайно ж посадили... на вищий службовий щабель: зробили завідувачем великої бази. Свою роботу на вищому щаблі він закінчив пропорціонально й вищою розтратою, яка тепер уже становила 612 тисяч карбованців. Далеко пішов би цей висуванець, якби його не приборкали — хоч з запізненням.

Ревізорів це птаство не боялося.

— Пхі! Ревізори тільки в комедіях страшні! — щebetали вони.

Бо й правда. У Гоголівському «Ревізорі» Хлестакова приймають за ревізора. У Лисичанському «Змішторзі», навпаки, кожного зустрічного Хлестакова приймали в ревізори. Це тому, що довгий час там кадрами відав Дзюба — проспиртований п'янюга і зашкарублий хабарник. Він добирав кадри приблизно так.

— Горілку п'єш?

— Хлищу...

— Істинно лисичанський ревізор!

Так і народився контрольно-ревізійний апарат «Змішторгу», очолюваний М. Сузиным, який кожну ревізію починав і закінчував бенкетом у матеріально відповідальних осіб.

Отакі ревізори оточили цей горезвісний кущ. Оточили увагою і піклуванням. Облік було ідеально залпунато. Згаданий уже Рустаєв, приміром, взагалі нічого не обльовував, а складав папірці на дві копички: прибутки — ліворуч, видатки — праворуч. Ревізор-інвентаризатор Швачко, з відома Сузина, неодноразово приховував недостачі по базі, на якій подвизався Рустаєв. Як лівий учень, який нелогічно підганяє розв'язання задачі до відповіді, Швачко підганяв інвентаризаційні дані до потрібної суми, вносячи у відомості неіснуючі товари. Ревізор-інвентаризатор Мотко приховав на тарній базі сто вісімнадцятитисячну розтрату.

...Коли всі ці махінації було викрито і під птицями затремтіли й зайогдалися гілки, першими дали тягу ревізори!

Мотко і Швачко «за приховування розтрат» були просто звільнені. Тобто пурхнули на волю. Швачко негайно продав будинок і вшився. А покровитель розтратників і організатор ревізійних п'янок Сузин полетів «за власним бажанням» і заховався за спиною своєї дружини Антоніни Терентіївни Сузиної — помічника прокурора м. Лисичанська. Висовуючись із-за цієї спини, він тероризує нових працівників «Змішторгу» і навіть слідчих прокуратури, погрожуючи всім їм «поскручувати роги».

Сам прокурор т. Качанов з обвинувача перетворюється на лагідного захисника і оборонця, коли справа стосується цих ревізорів. Як же може він притягти до відповідальності Мотка і Швачка, не зачепивши їхнього натхненника Сузина? А як він може заціпати Сузина, законного чоловіка своєї помічниці? Важке становище!

На якому ж ґрунті виріс цей потворний кущ?

Виріс він і розкоренився на ґрунті політичної короткозорості, тютхтійства, угноєного приятелізму і безпринципності.

Лисичанська міська прокуратура зіграла в цій історії незавидну роль: вона перетворилася на запасний кущ, за яким поховалися основні винуватці великих розтрат.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Лисичанськ,
Ворошиловградської області.

ПЕНЬ

(БАЙКА)

Був собі Пень,
Простий, звичайний Пень,
Який нічим
В гаю не відзначався.

І раптом Пень
В один прекрасний день
І загордився,
І зазнався.

Став задирати він
Свій дерев'яний ніс:
І дуб йому — не брат,
І ліс йому — не ліс.

— Та що мені дуби!
Почав горлати він,
Іх тисячі в гаю,
А я між них один.

Тому й прохоні всі
І влітку, й навесні
З повагою завжди
Вклоняються мені!

— Дурниці ти плетеш!
Воно ж не зовсім так,
Озвався до хвалька
З-під береста їжак.

То люди, придивись!
(Пусті твої хвальби)
Схиляються отут,
Збираючи гриби.

А щодо цих дерев,
То ти між них — штурпак.
Оце й запам'ятай,
Підсумував їжак.

Сміялися пташки
У той прекрасний день,
Один лиш Пень мовчав,
Ні слова,
Ні телень!

Хоч не типово це,
Але і в наші дні
Трапляються, на жаль,
Такі вельможні пні.

Після довгих мук мотор трактора С-65 було, нарешті, відремонтовано. На випробувальному стенді він працював, «як дзвінок». А коли його поставили на раму й закріпили, — вмер мотор. Як не ворожили ремонтники, що тому моторові не робили, — не дише!

Завівся він аж наступного дня. Сяк-так допелентався трактор до місця, вийшов у поле, проїхав 200 метрів і знову — ні туди і ні сюди!

Цілий день простояв трактор. Потім знову рушив, зорав 13 гектарів і знову став — знепритомнів мотор. Спитати б — чого? Та того, що ремонтники замінили старі деталі в ньому на ще старіші, зафарбували всі дірки та й будьте здорові — маєте капітальний ремонт.

Ремонтувала мотор Миронівська міжрайонна майстерня капітального ремонту. Мучилися біля трактора працівники Білоцерківської дільниці полезахисних насаджень.

А мотор до трактора ХТЗ-НАТІ ні чхнути, ні кашлянути не може. Лежить розібраний і ніяк до купи не збереться. Уже тричі по нього людей виряджали. Їх привітно зустрічали, ще привітніше проводжали:

— От ей-ей, — говорили, — через два тижні мотор буде, як з голочки!

Три з половиною місяці тягне майстерня з ремонтом. Яка? Та знову-таки Миронівська!

А привітно зустрічає і ще привітніше проводить замовця директор майстерні т. Гребенцов.

Зазнає збитків від тих «привітів» учбо-

во-дослідне господарство Бобриського технікуму плодоовочівництва та агролісомеліорації (Канівський район на Київщині).

Незвичайна пригода трапилася і з мотором № 727588 до автомашини ГАЗ-ММ.

Мотор той навіть не ремонтували. Замість нього спробували підсунути замовцеві другий — старий, потріпаний, сяк-так пофарбований. А коли замовець відмовився одержувати металолом й учинив скандал, йому сказали:

— Цсс... не здіймайте галасу, вибирайте найкращий мотор і їдьте собі з богом!

— Не хочу чужого, віддайте мій! — наполягав замовець.

— Ах, не хочеш?! Тоді йди геть із нашої майстерні.

І вигнали замовця. Це теж в Миронівській ММКР?

Ні, це вже в Кам'яномостівській, Одеської області.

Менжує тут моторами техкерівник Жовтоног, а виганяє замовців сам директор т. Манцилецький.

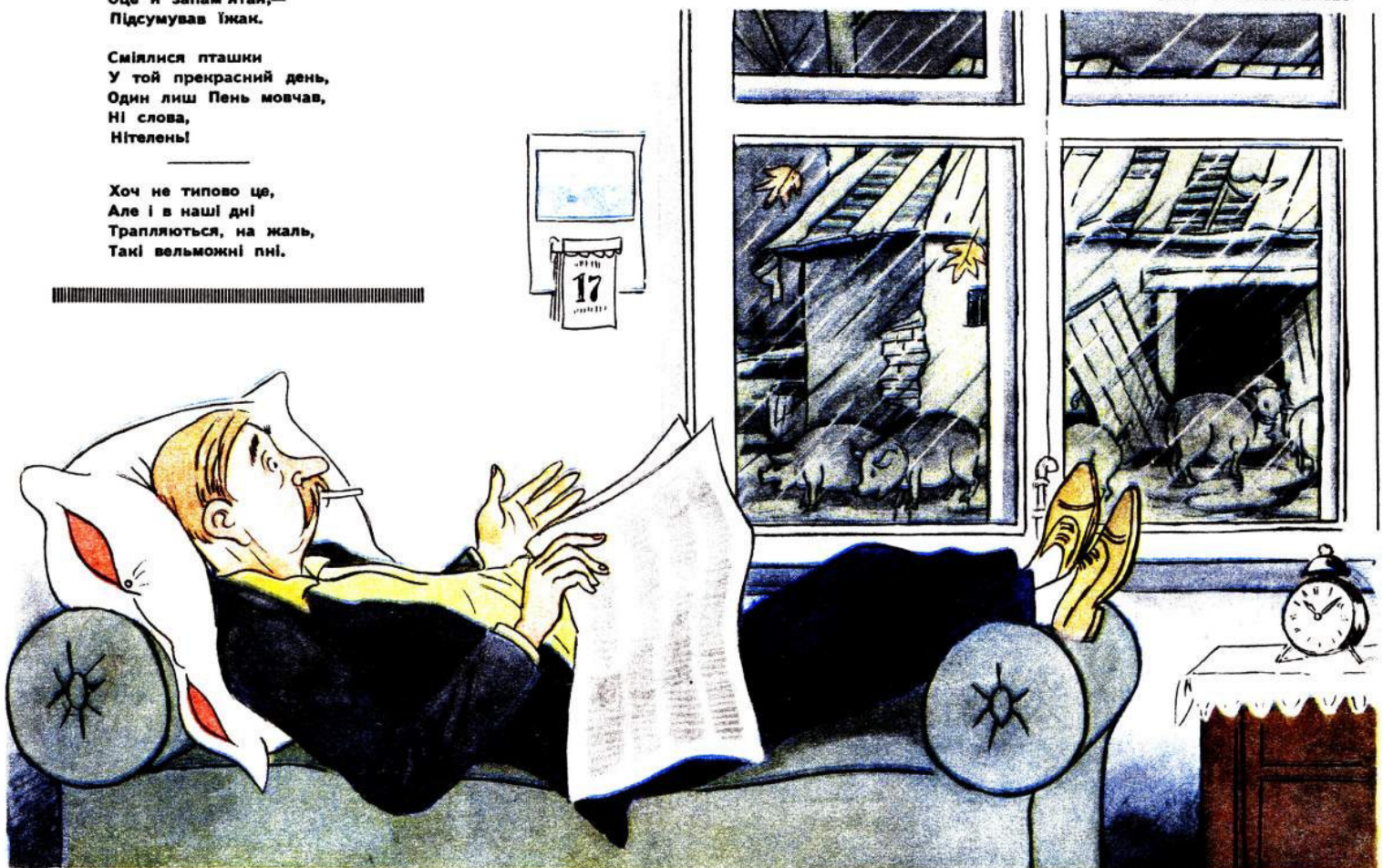
У ролі потерпілого виступила техкерівник Лисогірського маслозаводу т. Трикіна. Щоб знала, як воювати проти халтурників і бракоробів!

А воювати все-таки доведеться — і проти миронівських, і проти кам'яномостівських бракоробів. Не заперечуємо, коли першим кинеться в наступ Управління ремонтних підприємств Міністерства сільського господарства.

Ол. ГРОМОВ.

ФАТАЛІСТ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Ну й час летить! Не встиг оглянутись — уже й осінь.
А там, дивись, і догану за невідготовленість до зими вліплять...

Мал. С. САМУА

КУРЧАТ ВОСЕНИ ЛІЧАТЬ

Перечниця

«ЛИШОК»

КОСАРЕМ Антон Терентійович Ювченко став, коли одержав призначення на посаду завідуючого Дочинським, на Чернігівщині, пунктом «Заготсина». Почав Антон Терентійович з того, що підкосив на 30 процентів премію робітникам заготпункту, пообіцявши їм за ці проценти придбати культивентар для червоного кутка. Слова свого він дотримав: купив... мотоцикла за 5 тисяч карбованців і знайшов для нього куток дома.

Поїздив рік Антон Терентійович на мотоциклі. Літав так, що одного разу мотоцикл упав, як підкошений, і вже більше не піднявся. Тоді Антон Терентійович проміняв його на радіоприймача. Для приймача, звичайно, також знайшовся куток на квартирі завідуючого заготпунктом.

Антон Терентійович — косар на всі руки. За короткий час він накопив біля вагів 21 тону «лишків» сіна.

Дехто вважає, що на пункті «Заготсина» Антон Терентійович — теж «лишок», але ще не виявлений...

В ІЛЛІНЦЯХ ПРИ КАГАНЦЯХ...

СІМ РОКІВ тому в Ілліцях заходилися відбудувати комунальну електростанцію. Заходилися не сяк-так, по-буденному, а з промовами, з піснями.

— Дамо струм! — в один голос виводили керівники райвиконкому та комунгоспу.

Напружили всі сили, кілька сот тисяч ні в чому неповинних карбованців у станцію вгнали і не просто «дали», а буквально передали невідбудовану, напівзруйновану будову Вінницькому трестові «Сільмука».

Провотузилась рік з гаком та «Сільмука» з станцією. Пошептало. Вірніше, зашептало керівництво «Сільмуки».

— І для чого нам така халепа? Давайте передамо її цукрозаводові... А тим часом, проводячи довгі осінні вечори при каганцях, тихенько наспівують люди іллінецькі:

В саду зозуля «ку-ку», «ку-ку»...

За що я терплю таку «Сільмуку»?!

Справді, за що?

НОМЕР У ПОВІТРІ

ПРО КЕРУЮЧОГО трестом «Чернівецьліспром» Миколу Никифоровича Сивцова не скажеш, що це людина, яка буде повітряні замки. Ні, він збудував повітряну дорогу. Ось як це було.

Торік Берегометському ліспромгоспові (Вижницький район) було виділено для розробки ділянку лісу, з якої дуже важко вивозити деревину. Усі говорили, що треба збудувати дорогу для автотранспорту, а Сивцов наказав будувати дорогу повітряну.

Збудували. Не встигли пустити її в рух, як усе полетіло, повалилося... А все тому, що дорогу будували без розрахунків, без плану. Величезні гроші, витрачені на повітряну дорогу, полетіли на вітер.

Он який номер у повітрі зробив т. Сивцов!

ОЙ, У ДВОРІ...

ОЙ, У ДВОРІ озерецько, там плаває відеречко...

Це на вулиці Чкалова, 30, у Києві. Біда не тільки в тому, що в озерецьку плаває різний мотлох. Найгірше те, що вода заливає сараї, загрожує цілому будинкові.

Третій рік провадить свою руйнівницьку роботу озеро. А кербуд Куптєвський вихвалється в райжитлоуправлінні:

— Он який я! Мені озеро — по коліна!

Ой, послала мене мати...

НАД Золотоношею стояла тиха зоряна ніч. Дихало свіжістю, прохолодою. І над усім — сяяв місяць... Хіба, скажіть, у такий ліричний час до сатири, коли тебе тягне на лірику? Я навіть почав був уже писати любовного вірша, присвяченого завідувачому міськомунгоспом т. Коробцову...

Та все перекапустила красива золотоніська дівчина, що з порожніми відрами перейшла мені дорогу.

— Чого так пізно ходите, чорнява? — почав я допитуватись.

Дівчина спинилась. Сердито поставила відр на траву і заспівала:

Ой, послала мене мати до криниченьки.
Та принеси, моя доню, та й водиченьки.

— А коли саме мати вас послала? — уточнив я.

— Та годин п'ять тому, — каже.

— А далі що? Мабуть, кажу, з кимось у садочку цілувалися?

— А ви послушайте:

Ждала, ждала мене мати — не дждалася.
П'ять годин я до колонки придивлялася.
Вже і зорі засвітила темна ніченька,
Та й не капнула із крана та водиченька.

І перейшли ми з дівчиною від лірики до безводної, сухої прози.

— Де ви живете?

— У будинку № 5 по вулиці Леніна.

— Значить, у квартирах вашого дому води ніколи не буває?

— Де там ніколи! — засміялася. — Як лине дощ — повні кімнати. Все мокро, тільки водопровідні крани сухі.

Вирішив я допомогти дівчині роздобути воду. Та не так це легко в Золотоноші! Пішли в школу № 1 — колонка закрита на два замки. Пішли в артіль «Червоний харчовик» — тут перенесли кран у приміщення, щоб не чути було, як жінки в черзі біля колонки комунгосп лають. Пішли на квартиру до зав. комунгоспом т. Коробцова. (Там вода, звісно, є). Та не застали цього водопостачальника дома: він ще сидів десь на черговому засіданні і лив там словесну воду про покращення роботи місцевого вододону.

— Бувайте здорові, дівчино! Будемо, кажу, сподіватися, що на цей раз зав. комунгоспом сухим з води не вийде. За цим я, Перець, уже прослідую.

І ТУДИ, І СЮДИ,
БО НЕМАЄ ВОДИ

У Кривому Розі, на вулиці Жовтневій, якраз біля будинку № 16 стрівся я з робітником металургійного заводу.

Познайомились, а він і каже:

— Якщо ви Перець, то я вас не відпущу, доки не розповім, як ми, жильці будинку № 16, воду роздобуємо.

— Та краще вже, кажу, не розповідайте, а покажіть.

— Добре, — одвічає. — Ходім!

...Взяли відра і рушили. Він попереду, я за ним.

Дорога була не легка. Тільки минули двір — розігнались і перестрибнули через два погребі.

Потім почали боком просуватися між сарайчиками.

Щілина хоч і вузька була, та якось пролізли.

Після цього взяли ліворуч, благополучно форсували канаву, обійшли калюжу і прибули до колонки.

Відкрутили кран, а звідти... як хлине у відро цілий струмінь... повітря.

Тиск — атмосфер, мабуть, десять!

Так шинять, так віє, аж відра торохтять.

Набрали ми двоє відер вітру і з тим повернулися.

— Отак, як бачите! — каже робітник. — У колонці дме вітер, а в міськраді і в ус не дмуть.

Від'їжджаючи з Кривого Рога, я запитав виконком міської Ради:

— Доки робітники, їх жінки і матері, що живуть у будинку № 16 по Жовтневій вулиці, будуть стрибати з відрами через погребі, канави? Доки вони бігатимуть і туди, і сюди у розшуках відра води? Відповідайте мені не водянистими відписками, а ділом. Жду!

МЕДИК РЕГУЛЮЄ

Медик — прізвище начальника відділу «Водосвітло» міста Кадіївки. Подібно тому, як представник ОРУД'у регулює у місті рух транспорту, так т. Медик, пристукуючи каблучками, регулює рух води. Регулювальник цей має «план руху і перекриття води». Хто не визубрить план, той і не вмється, і не нап'ється.

Більше того, т. Медик буквально копіює ОРУД: є в місті вулиці, по яких не ідуть машини, — значить, мають бути і такі, по яких воду теж можна не пускати!

Такою «закритою» вулицею для руху води стала вулиця Авіаційна. Раніш т. Медик пус-

кав сюди воду з 10 до 12 години дня. Отже, шахтарі, які були вдень на роботі, ходили вночі по місту і шукали колонку з водою. Потім кінчився денний рух води і почався нічний. Тоді вже хто приходив з нічної зміни, той удень розшукував воду.

Величезну силу має паличка цього регулювальника!

Сьомого серпня цього року махнув нею т. Медик знову, пристукнув каблучками, і водянний рух по Авіаційній вулиці зовсім припинився. (Вам, мовляв, не вгодиш, коли давати: чи вдень, чи вночі! Та й не буде ж він, начальник відділу «Водосвітло», вивчати, хто коли п'є чи вмивається!).

Регулювальники на вулиці, як відомо, змінюються.

— Чому ж не змінять Медика? — запитав я у жильців будинку № 13.

— Мабуть, кажуть, тому, що Медик пильно стежить за рухом і тиском води на тих вулицях, де живуть керівники міста.

— Може бути, — відповів я. — Цілком може бути!

Молоді робітники з Пантелеймонівки (Сталінська область) пишуть: «Чи не зміг би ти, дорогий Перче, качнути нам води з Києва?

Бо наші господарі селища так заборпалися, що змушують населення днями чергувати біля колонки».

Робітники, що проживають у 14-му селищі «Запоріжбуду», попереджують: «Як будеш, Перче, їхати до нас, то, крім перечниці, візьми обов'язково барило води, бо тут не нап'єшся. У водогінних трубах висвистує вітер».

Правильно в пісні співається, що «без води — і ні сюди, і ні туди». А щоб було «і сюди, і туди», — поменше словесної води, шановні голови міських Рад!

Щоб вода йшла нормально, — потрібен відповідний тиск.

Отже, натискуйте!

Записки ПЕРЦЯ опублікував
О. СТЕПАНЕНКО.

Стратегія ЛЮДОЖЕРА Кларка

Славнозвісний сатирик Марк Твен поділяв сенаторів США на дві категорії: сенаторів середньої злочинності і сенаторів великої злочинності. До нинішніх американських генералів такий поділ не підходить. Всі вони належать до однієї категорії — категорії найвищої злочинності. Серед них особливо виділяється генерал Марк Кларк, якого в Штатах офіційно називають: «Головнокомандуючий військами ООН на Далекому Сході».

Ще в дитинстві це людиноподібне створіння вражало всіх непролазною тупістю. Военну школу у Вест-Пойнті воно закінчило з величезними труднощами, посівши в списках випускників сто десяте місце. З такою ж ганьбою воно кінчало й інші учбові заклади. Але це не завдило йому, при підтримці багатой титоньки, доповзти до чину бригадного генерала. Тупість Кларка досягла найвищого розквіту саме в роки другої світової війни, коли цього солдафона призначили одним з підручних Ейзенхауера. Його лозунгом на європейському театрі воєнних дій було:

— Де б не воювати — якби тільки не воювати! Якби тільки завдати меншої шкоди гітлерівцям!

Керуючись таким девізом, Кларк заходився організовувати так звану операцію «Горч» — тобто висадку американо-англійських військ у Північній Африці, за тисячі кілометрів від головного театру воєнних дій. Генерал з шкурки ліз, щоб зірвати відкриття другого фронту в Європі.

Ця «стратегія» викликала захоплення на Уолл-стріті і принесла Кларкові нове підвищення по службі. Його призначають командуючим американо-англійськими військами в Італії.

Перший бій на італійській землі, яким безпосередньо командував Марк Кларк, відбувся під містом Салерно. Розтрощені американські війська галопом дремували до моря, а попереду стрімголов летів Кларк і войовничо репетував:

— Рятуйтеся, хто як може! На кораблі!

Згодом, спираючись на гіркий салернський досвід, Кларк виробив свою воєнну доктрину. Основні її положення гласили:

— Наступати тільки там, де не чинять опору. Воювати тільки проти мирного населення, переважно проти дітей і жінок.

Завдяки цій оригінальній доктрині, Кларк зумів забезпечити гітлерівським дивізіям Кессельрінга комфортабельне існування в Італії майже до кінця війни.

За два роки воєнних дій, чи то пак — воєнної бездіяльності в Італії, цей вояка не провів жодної операції, яка завдала б хоч невеличкої шкоди противникові. Єдиним, досить нещасливим, винятком була операція по форсуванню ріки Рапідо, яка «увінчалася» кількома тисячами жертв. На берегах Рапідо зазнала ганебного краху 36 американська дивізія.

Два роки тому вийшла в світ зухвало-саморекламна книжечка Кларка під назвою «Розрахований ризик». В ній автор з нахабством паяца зображує італійську кампанію як чи не найважливішу кампанію другої світової війни, а себе малює таким уже хоробрим воякою, що далі й нікуди.

Після війни Уолл-стріт призначив Марка Кларка головнокомандуючим американськими військами в Австрії. Тут він живота свого не шкодував, щоб перетворити Австрію на фашистський заповідник. В 1947 році з благословіння Кларка в австрійському державному апараті працювало до 50 тисяч колишніх есесівців і гестапівців.

Такі височенні заслуги перед фашизмом забезпечили генералові і його останній пост — Кларка поставили головнокомандуючим над американськими головорізами в Кореї.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

РОЗПОДІЛ ОBOB'ЯЗКІВ ЛЮДОВБИВЦІВ

— Делегати сказали своє слово.
Тепер наша черга...

На цей новий пост Кларк вийшов, як досвідчений розбійник на велику дорогу.

— Ми повинні зробити з наших солдатів безжалісних убивць, — заявив він у Вашингтоні ще в 1950 році.

А в Кореї в 1952 році додав:

— ...Безжалісних убивць жінок і дітей.

І почав цей верховний катюга тотальну повітряну війну «без ризику» проти корейських немовлят, жінок і стариків, проти шкіл і лікарень, проти музеїв і театрів. Він заходився засипати бомбами навіть руїни, заливати напалмом навіть воронки від бомб. Він склав список 78 корейських мирних міст, які підлягають тотальному знищенню.

Прибувши на острів Кочжедо і оглянувши «позиції» навколо табору військовополонених, Кларк заявив комендантові табору генералові Боутнеру:

— Кочжедо ми повинні зробити островом такої тиші, яка панує в могилах. Для цього у вас завжди буде зайвина солдатів і зброї. Воюйте! Адже це — без ризику...

Коли Боутнер, виконуючи Кларкову інструкцію, перетворив острів Кочжедо на острів мертвих, Кларк власноручно нагородив його значком «Дубове листя» і медаллю «За бойову відзнаку».

Але чим далі Марк Кларк провадить свої криваві операції, тим невблаганніше наближається крах його людодійської стратегії. У своїй «війні без ризику» він не врахував мужності волелюбних народів і сили їх спопеляючої ненависті до американських катів і людовбивців.

В. МИХАЙЛЮК.

Грубо порушуючи угоду, американські агресори систематично обстрілюють зону переговорів у Кореї.

СЕРЕД ОДНОДУМЦІВ

Генерал Л. Клей прочитав лекцію в Інсти уті для дефективних у Добс-Феррі (США). (3 газет).

В Інститутській залі у Добс-Феррі Люш'сс Клей недавно нашумів — В дуже дружній, теплій атмосфері Він почав прихильних слухачів: — Панувати

будуть наші Штати Над всіма ірлями і людьми, Неосяжним світом керувати, Безумовно,

здатні тільки ми! — Клей замовк.

І — диво небувале:

Генералу аплодує зал! Чуті крики: «Браво, генерале!». Заіржав щасливий генерал: Він знайшов прихильників і друзів, Він серця стривожити зумів!

Сталось це у спеціальнім вузі Для душевнохворих юнаків.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

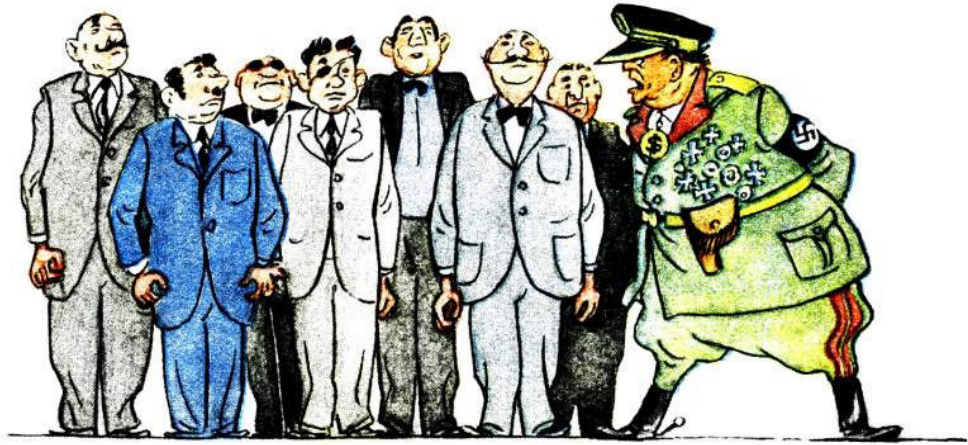
Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ТРОФЕЙНА ЦИТАТА

«Убивство — це наш спосіб удосконалення раси. Це американський метод, і тому це найдосконаліший метод».

Так пише американський реакційний журналіст Джон Уоллес.

Якщо стерти з цієї цитати марку: «Зроблено в США», то під нею можна прочитати: «Гітлер — «Майн кампф»».

Тіто. — Панове! Я вами незадоволений. Ви погано прислухаєтесь до голосу народу...

ГОРА ПОСКАКАЛА ДО МАГОМЕТА

Коли гора не йде до Магомета, то Магомет йде до гори.

Так велося досі.

А тепер-от і гора поскакала до Магомета.

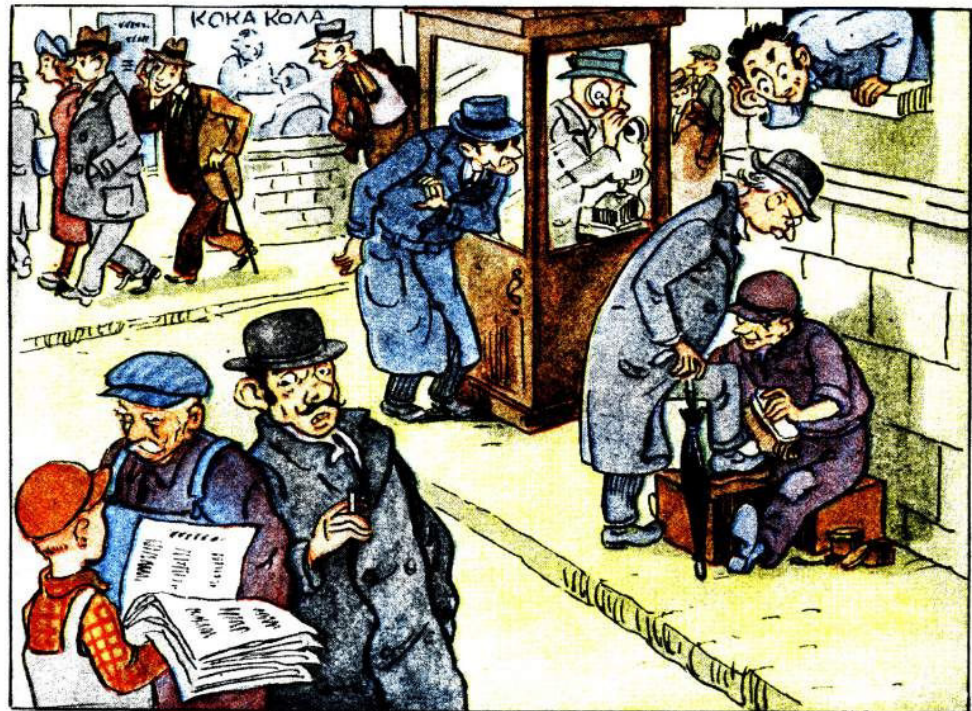
Гора—це вища адміністрація найстарішого єгипетського університету «Аль-Азхар», а Магомет — папа римський.

Через свого нунція (посла) в Каїрі Пій XII запропонував раді університету направити до Ватикану свого представника для участі, як пише ліванська газета «Аль-Анба», в переговорах про «зближення між мусульманами та християнами з метою об'єднання мусульманського та християнського світів у боротьбі проти комунізму».

Рада університету задовольнила прохання Ватикану.

Кажуть, що, з нагоди такого зворушливого антикомуністичного єднання правдивих послідовників Магомета і «намісника бога на землі», в соборі святого Петра в Римі і в університетській мечеті тепер читають новий коран, який починається словами:

«Немає бога, окрім долара, і папа римський — Магомет його!..»

Степан ОЛІЙНИК

БОННСЬКИЙ БАЛАМУТ

Швейцарський журнал «Зі унд Ер», на догоду американським хазіяям, популяризує боннського канцлера так: «Аденауер щоденно одержує листи від літніх і молодих жінок, в яких вони пишуть про своє палке кохання до нього».

Уявляєм цього гера!
Обіпершись на стілець,
Ставши в позу кавалера,
Гер читає папірець:

«Я тебе, мій наймиліший,
Понохала без ума!..»
(Що й казати, правду пише,
Бо ума в нього нема!)

Прочитав, одинув ногу,
В люстро глянув і завмер.
Чим не парубок, їй-богу,
Цей трухлявий кавалер!

Інша пише: «Признаюся —
Вам віддам я все, що є!..»
— Дама, видно, в боннських дусі!—
Гер, моргнувши, додає.

(Із любові дяді Саму
Сам дає він, що згребе.
Дяді Саму з потрухами
Вже віддав він і себе!)

Гер припав до люстра того
Я витяг шнур, мов когут.
Чим не парубок, їй-богу,
Цей трухлявий баламут!

Пише третя: «Ми в коханні
Мирно житимем, повір!..».
Гер затрясся: — Щось ця пані
Натяка мені про мир!

І, прийнявши позу строгу,
Вище голову задер:
Чим не парубок, їй-богу,
Цей трухлявий кавалер!

Гер листи читає далі.
А між ними безліч тих,
Що в швейцарському журналі
І не згадують про них.

Ті листи йдуть звідусюди,
І все більше їх тепер.
«Щоб ти луснув! — пишуть люди.—
Чуєш, боннський людожер!»

Гер до вікон, до порогу...
В гера з нервами — не гут.
Жалюгідний він, їй-богу,
Цей трухлявий баламут.

Шляхи багатьох районів Київщини у незадовільному стані.

Мал. Л. КАПЛАН

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ЗМОРОЗИЛИ ШТУКУ...

Аж холодно стає, коли починаєш знайомитись з достоїнствами хатнього холодильника, винищеного Уманським мисьпромкомбінатом (директор т. Бенкер). Холодильник має, по-перше, схильність відповидати укусом на кожен дотик у нього дуже гострі ребра. По-друге, він усіма щільностями свого нутра просить тепла і воно вільно туди проходить крізь зазори між деталями. Не диво, що велику партію таких холодильників надовго заморожено на складах торговельних організацій.

Що й казати, заморозили штуку в Умані. Та ще й не одну!

ГЕЙ, НУТЕ, КОСАРИ!

Пора вже, нарешті, з усією гостротою, як кажуть оратори, поставити питання про продукцію Кременчуцького заводу сільськогосподарських кіс.

Був час, коли завод (директор т. Федотов) випускав коси з раковинами і вм'ятинами. Пізніше він почав випускати свої вироби з хвилястим полотном. А ще пізніше — з тріщинними на лезі. Тепер завод випускає коси і з раковинами, і з вм'ятинами, і з хвилястим полотном, і з тріщинами. Недавно торговельні організації повернули в Кременчук 50 тисяч забракованих кіс.

Перестаралися кременчуцькі косарі бракороби. Хоч не рано почали, та багато утяли!

— Що це ви так рано вирядилися?
— Нічого, дітки. Доки цими дорогами доберусь, — саме впору буде!

ОБДАРОВАНА ОСОБА

Це так про неї кажуть, про Фріду Йосипівну.

І справді — на диво обдарована особа. Працює Фріда Йосипівна Перельмутер начальником відділу кадрів Тернопільського облкниготоргу. Працює, можна сказати, не покладаючи рук...

Приїхала Фріда Йосипівна у службових справах до Тербовлі. З вокзалу повернула прямо на базар. Виторгувавши собі кабанчика, попросила доставити його в... книжковий магазин.

— Правда, чудо, а не кабанчик! — в захопленні сказала вона завідувачій книжковим магазином т. Савельчєвій. — Ви вже, будь ласка, заплатіть, а там — розрачуємось.

Не мала завідувача магазином клопоту, так купила Перельмутер порося. Купила за гроші

підлеглої та ще їй же й залишила його «на виховання».

Через 45 днів кабанчик благополучно прибув до Тернополя і Фріда Йосипівна поспішила по телефону подякувати завідувачій... за подарунок.

Це, до речі, був не єдиний подарунок, вивезений начальником відділу кадрів облкниготоргу з Тербовлі.

На посаду старшого продавця тербовлянського книжкового магазину оформилася Галина Миколаївна Ніколаєва. Фріда Йосипівна вертіла її документи і так, і сяк, а очей ні на хвилину не зводила з вітрини промтоварного магазину, де був виставлений матеріал на костюми.

— Так ніколи, так ніколи! — зітхнула Фріда Йосипівна. — Піти б та взяти й собі відріз — так часу нема. Може ви сходите, Галино Миколаївно, а я тим часом займусь вашими документами...

Фріда Йосипівна не дуже здивувалась, коли відріз був їй вручений новим працівником книжкового магазину, як подарунок.

— Що ж, — сказала вона, — хай це мені нагадує про нашу першу зустріч.

Пам'ятну зустріч з Фрідою Йосипівною мала і Надія Іванівна Бєдловська. Якось звернулася вона до відділу кадрів облкниготоргу з проханням прийняти її на роботу до тернопільського книжкового магазину № 14.

— Що ж, — сказала їй Фріда Йосипівна. — Це зробити можна. Але поки все втрясеться, ти, любонько, щоб не нудьгувати без роботи, зібрала б на моєму городі картопельку...

На пам'ять про зустріч у Бучачі з завідувачою книжковим магазином Фріда Йосипівна вивезла подушку з художньою вишивкою. Інші її зустрічі з підлеглими їй людьми теж не проходять марно: обов'язково щось та прилипне до рук начальниці відділу кадрів.

І все це їй сходить з рук!

Г. АЛТУХОВ.

„РИССЮ, МІЙ КОНЮ!“

Дві пригоди трапилося, і обидві з кіньми.
Перша — в Кіровоградській області, друга — у Дніпропетровській.

Початок першої був такий.

У Бобринецьку школу механізації приїхала з обласного управління сільського господарства т. Ершова. Подивилася, як іде підготовка кадрів, ознайомила, з чим треба було ознайомитись, та й каже директорowi школи т. Екшеянові:

— Як же мені добратися до колгоспу ім. Молотова? Це звідси аж 4 кілометри!

Повернувся сюди-туди директор школи, розпорядився—і підлетів до ганку кінь. Копитами залізними грюкає, полум'ям дихає—аж пашить.

Осідлаа т. Ершова коня і двинула, тільки курява встала.

День пробула відважна вершниця в колгоспі, а ввечері знов той кінь вогненний підлетів до ганку, стукнув-грюкнув копитами, вийшла, як ото у пісні співається, т. Ершова, осідлаа його, ще й білим платочком правою рукою помахала. Двинув кінь з місця, заперхав і повіз вершницю назад.

Оце і вся перша пригода. Тов. Ершова — начальник відділу підготовки кадрів. Кінь — не простий, а залізний. Дизельний трактор на кільканадцять кіньських сил. Кличка — «ДТ-54».

Чому директор школи не дав їй в буйному приступі підлабузництва самохідного комбайна? Не додумався, мабуть.

А в Дніпропетровській області, у Котовському районі один товариш по-справньому «додумався». Кінь такого сам придумав не міг би, хоч у нього голова й велика!

Ця, друга, пригода з конем розігралась трохи інакше.

Запріг коня молодого, жеребця племінного голова колгоспу ім. Суворова т. Бездворний та й поїхав у район. По дорозі бабить голова — обганяє його новенький «Москвич».

Ех, як підведеться голова, як дасть батогом по кінській спині! Замерехтіло, засвітіло — аж до району гнав за машиною, не відставав... Тільки мило з коня летіло.

Повернувся голова з району, коник племінний ледве на ногах тримається. Цілий місяць пролежав буйногровий, схуд, змарнів. Був кінь, та з'їздився.

Знає про це районний прокурор, знає про це і сам секретар райкому т. Юрченко.

Та що з того? Вони вважають цю пригоду звичайною...

Г. ПАВЛЕНКО.

Починаємо чергову передачу.

Сьогодні на екрані — найближчий шлях із селища імені Чкалова до школи. Півроку тому ми вже демонстрували таку ж картинку переправи через річку Московку.

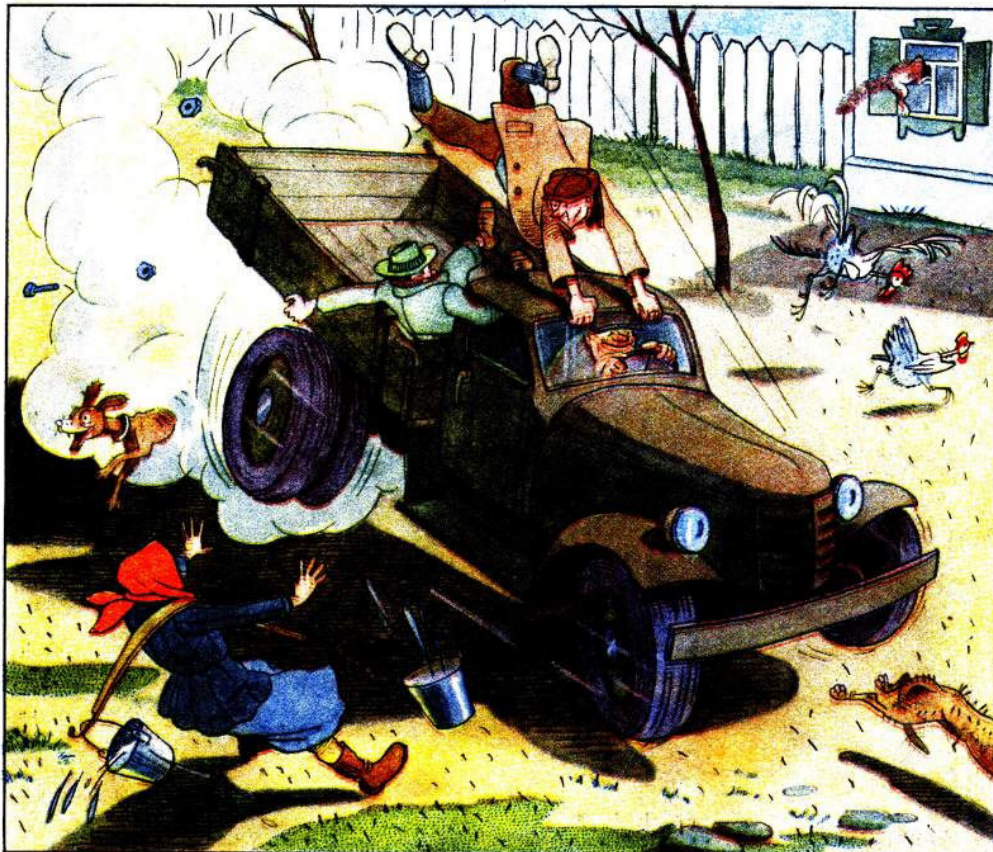
У відповідь голова виконкому Запорізької міськради т. Мінаков повідомив, що, в зв'яз-

ку з критикою Перця, проведено велику роботу, складено проект пішохідного мосту. Та, як пишуть наші читачі, далі проекту діло й досі не пішло.

Правильно говорять місцеві жителі, коли мова заходить про місток: доки в баби поспіють книші, у діда не стане душі...

РАЗОМ—З ГАЗОМ І ПІД ГАЗОМ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Жахлива швидкість! Скільки показує спідометр?
— Стрілка підходить вже до... восьми років тюрми.

БОСА ДОПОМОГА

(ЗА ФАКТАМИ З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ)

У Фастові знають: коли щось гуркоче,
Об камінь залізом гримить і скрегоче,
Стрибає, гарцює, аж стогне дорога,—
То їде районна «Швидка допомога»!

Ховаються люди від скреготу й писку,
Бо мчить машина... без ската — на диску!
Зигзагами ходить в пришиклі місті,
Немов її коні несуть норювисті.

Вигукне лікар (в руці з санволяжем):
— Сидить небезпечно! Давайте приляжем!
В кабіні шофер у поту весь і в милі.
(Він «босу» машину удержать не в силі).

Хто близько проходить — тіка якомога,
Інакше... задавить «Швидка допомога»!..
Тож Перець тому і здіймає тривогу:
— Скоріше узуйте «Швидку допомогу»!

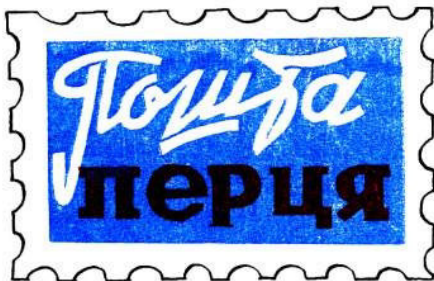
О. СТЕПОВИК.

ІСТОРІЯ З ГЕОГРАФІЄЮ

Зайдіть до 5 відділення зв'язку міста Дніпропетровська і спробуйте послати звідти телеграму або грошовий переказ на адресу — Нова Каховка. Побачите, що тут почнеться. Насамперед вас ганятимуть від одного віконця до другого, потім зв'язківці візьмуть товстезну книгу, полистають її, полистають і скажуть: «У нас такого пункту нема»... І скільки б ви не говорили їм про місто великої будови комунізму, однаково з їхнього пункту їх не зіб'єш.

Здавалось би, що вже хто-хто, а зв'язківці в першу чергу повинні знати про поправки, які вносять радянські люди до географії. У 5-му ж відділенні зв'язку з географією виходять лише неприємні історії.

М. ГРИГОР'ЄВ,
інспектор паровозоремонтного заводу.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Хочемо похвалитися перед тобою директором нашої, Дзвиняцької, МТС Лазарем Шкуренком. Тим самим, який ще навесні вигукував:

— От тепер ми налади-мо справжній диспетчерський зв'язок! Недавно одержали 14 портативних радіостанцій «Урожай»... Піде діло... Скажете, що я брехав, якщо...

Ну й так далі — всього не пам'ятаємо уже. Раділи ми, трактористи. І тепер радіємо, хоч радіостанції як лежали на складі, так і досі лежать нерухомо.

Приємно нам, що у нас такий далекоглядний директор, що він ще навесні вгадав, що ми про нього скажемо восени!

ГРУПА ТРАКТОРИСТІВ.

Заліщицький район на Тернопільщині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Федір Варламович Козачук — уповноважений Міністерства заготівель по Тиврівському району — вважає, що закони пишуться не для нього. Приймаючи обов'язкові поставки від інших, Ф. В. Козачук сам протягом двох років не здавав державі од своєї корови ані краплини молока.

Ф. В. Козачук взагалі вважає для себе зайвим дотримуватись законних норм поведінки. Приїхали якось у наш район уповноважені відділів робітничого постачання підприємств Свердловська, одержали у виконкомі райради дозвіл на заготівлю фруктів. Зустрів їх в селі Козачук і забрав усі документи, навіть паспорти. Коли представник прокуратури офіційним листом пояснив Козачукові незаконність його вчинків і запропонував повернути

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Ну кого мені взяти в заступники? У сестри — син, у брата — два, а обійти нікого не хочеться.

всі документи, райуповмінзаг прикрасив його лист своєю резолюцією: «Дурак Ф. Козачук». Отакий у нас в Тиврові уповмінзаг.

Л. ВОЛЬСЬКИЙ.

Вінницька область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Уже четвертий місяць на станції Рудки, Львівської залізниці, не приймають ніяких вантажів у багаж. Винна в цьому, згідно заяви начальника станції, якась гайка, що відкрутилася у вагах. Доводиться нам на сусідніх станціях вантажі здавати.

Скажи, Перче, а що буде, як у начальника станції Рудки відкрутиться раптом ще якась гайка? Що тоді поїзди робитимуть? Об'їждатимуть ріллею станцію, чи буде якийсь інший вихід знайдено?

О. ГОНЧАРОВА,
Н. ЧАЙКІВСЬКА,
Л. МУРАНОВА.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

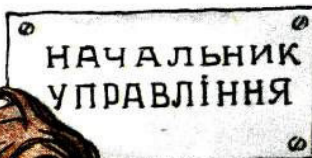
Директор їдальні № 243 т. Дубенко разом із завідуючим виробництвом т. Джурилом легко й просто домоглися карколомних успіхів у справі скорочення накладних витрат.

Штат кухарів, офіціанток, буфетниць та прибиральниць у їдальні наполовину менший, ніж слід. Навіть наявність столових приборів та склянок доведено до 50% потрібної кількості і т. д. і т. ін.

То нічого, що обіду доводиться довго чека-

ВАЖКЕ СТАНОВИЩЕ

ти, що вибір страв — обмежений, що в їдальні брудно. Зате ж яка економія! Яке зниження накладних витрат!!!

Фабзавком вирішив було належно оцінити зусилля цих працівників громадського харчування. Але персонально запрошені т. Дубенко та директор 2-го тресту їдальні т. Логвиненко на засідання чомусь не з'явилися і позбавили нас змоги у вузькому колі сказати їм своє робітниче «спасибі!». Через це ми і вирішили, Перче, з твоєї згоди подякувати їм привселюдно з перчанських сторінок.

ПУСТОВИЙ, ГОРБЕНКО, ГОНЧАРУК,
робітники друкарні «Радянська Україна».

м. Київ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

З ласки «Суменерго» (начальник т. Буренкова) приміське село Баси потрапило в оточення. З усіх боків оточили Баси електричні вогні. Світиться Пришиб, світиться село Червоне, палають електричними вогнями м'ясокомбінат та інші підприємства. Тільки наші Баси стоять затемнені в електричному оточенні й живуть спогадами про ті часи, коли «Суменерго» провело електролінію, ввімкнуло струм, а потім взяло та й вимкнуло.

Єдина надія, Перче, тепер на тебе. Піддай енергії «Суменерго». Коли в нього з'явиться енергія, то і в нас засвітиться електрика.

П. КОПІЯЧИК.

ПЕРЧЕ!

Свою доню Любу Григорій Семенович Калач вважає невідалою дитиною. «Стільки турбот, стільки хвилювань з нею, — каже він. — Я просто місяця собі не знаходжу!..». Бідолаха не перебільшує. Він у пряму розумінні цього слова не знаходить собі місяця. Ухилившись від сплати аліментів, Григорій Семенович не живе, а циркулює за принципом: «Сьогодні тут, завтра там, а грошей все одно не дам!». Остання зупинка цього непосидючо-мандрівного батечка: Сталіно, Смолянка, вул. Бакінських клумсарів, буд. № 97.

Може, Перче, пожалієш Григорія Семеновича, якого рідна дочка зовсім «заїздила»? М. КРАВЧЕНКО.

«...Підбір працівників за ознаками прийнятельських відносин, особистої відданості, земляцтва і споріднення несумісне з перебуванням у партії». (З проекту зміненого Статуту партії).

Радянський Гумор

ЩО РОБЛЯТЬ УБИВЦІ

Мал. Єужена ТАРУ

Нарешті у нас є вірний солдат!

Мал. І. ДОРУ

Американський «голуб миру» зразка 1952 року.

Мал. І. ДОРУ

Гонитва за винагородою.

3 ТАКИМИ — НЕ ЗВАРИШІ!

ЕЛЕКТРОСВАРЩИК!
Следи, чтобы при сварке
внутри резервуаров
была обеспечена
искусственная
вентиляция

Що ми бачимо на цьому малюнку? Ми бачимо бравого електро-сварника-лихача, який діє всім правилам наперекір.

За правилами техніки безпеки, електро-сварник при виконанні робіт обов'язково повинен користуватись шоломом для захисту очей і обличчя від променів електро-сварної дуги.

Цей сміливець смалить в окулярах, аж гай гуде! Крім того, ми бачимо у його руках роздвоєний шланг, яким користуються не електро-сварники, а газосварники.

Чому це так вийшло? Тому, що так захотілося майстрам з Київського товариства художників, які малювали цей, з дозволу сказати, плакат з техніки безпеки.

Чому зображений електро-сварник працює руками, а не лівою ногою, як це роблять деякі майстри у згаданому товаристві?

На це питання можуть відповісти тільки керівники товариства, які, як видно, не зуміли «забезпечити штучної вентиляції» для ввітрювання безсоромної халтури і бракоробства.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 14 ПЕРЕЦЬ вмістив замітку «Злодій з привілеями» про те, що колишній голова правління Павлоградської райспоживспілки Степаненко, засуджений до 5 років ув'язнення, перебуває на волі.

Як повідомила прокуратура Дніпропетровської області, Степаненко ув'язнено.

У тому ж номері журналу було опубліковано фейлетон «Гідрохалтурники». За повідомленням тресту «Укрголовсіелектро», вжито заходів до ліквідації дефектів, виявлених у новозбудованій Любешівській електростанції. Директора Волинської обласної контори «Сілелектро», що здійснювала технічний нагляд за будівництвом, т. Веремієнка та головного інженера т. Голодняка знято з посади.

Редакція одержала листа про те, що прокуратура Ужгородського округу довгий час не розглядала справи про розтратників з окружного харчового комбінату. На прохання редакції справою зацікавилася Прокуратура республіки. За зловживання та недбалство колишніх працівників комбінату Томаша та Карабінеша засуджено — першого до 10 років, а другого до 8 років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (246) (на українском языке).

Підписано до друку 22.IX. 1952 р.

Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04240.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3080. Тираж 100.000 прим.

ДО ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА В АМЕРИЦІ

Осел — емблема демократичної партії, а слон — емблема республіканської партії США.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

В ОДНІЙ УПРЯЖЦІ